

Ess-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja cze
Sswójbnj statok,
A twój šwjatok
Sradny je.

Sa staw spróznj
Napož móznj
Lubosć ma;
Bóh pał šwěrnj
Pšhes spał měrnj
Čžerštwosć da.

Nječ ty spěwałš,
Sswěrnje džěłáš
Wšchědne dnj;
Džěł pał šwjatš,
Dušči dath,
Wotpjećš ty.

S njebeš mana
Nječ czi kmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšchěw cze!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knižicznje w Budyšcinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

9. njedzela po šwj. Trojizy.

Šap. št. 9, 1.—9.

To je najwjetsche dobyće, kotrež je tón Knjes po bėdženju na Golgatha dobył, wobkrucenje profeczijskeho šłowa: wón směje šynnyh ša rubjenstwo. Duž japoschtokške škutki tróžy wo Pawołowym wobroczenju pomjedaja.

Kšchesczijan dyrbi wjedzecz wo šwojim wobroczenju — a duž wopomnny:

Kak bu Saulus Paulus?

1. Wjšoki na tonju — Saulus;
2. delkach w próšce — Paulus.

Tón komornik cžehnjesche š wješelosczu po šwojej dróšy. Dženka widzimy farisejskeho, kotryž wojuje pšhecziwo temu Knjesej. Tam Šilippus, kiz pšbelstwo měra nješe do rostorchannyh wutrobow — a jow Saul, kiz woheń nuts mjeta do mlodeje kšchesczijaniskeje wošady. Wón šo še šwojim hroženjom a mordowanjom naduma hač dale Jerusalema a šlubjeneho kraja. Do Damastona šo wón nastaji. Wot wótzow herbomanu wuczbu cžze wón šakitacž pšhecziwo noweje wuczbyje. Saul bėsche bjes poroka žiwy byl po šakonju a wón móže šo pošdžišcho šam na šwědčenje šwojich njepšheczelow powołacž, šo je w mlodošči žiwy byl po šakonju. Ale tež cžlowjelojo, na kotrychž nihto ničo prajicz njemóže, trjebaja wobroczenja. Ale pšhes škutki cžze šebi wón njebeša dobyč, šwoju prawdosć cžze šebi šam wudželacž. A wón myšli, šo trjeba jenož wumrjecž, šo by šbóžny byl. Njebudž hordy, ale boj šo! Wěscze móže tón Knjes wukhowacž kaž pšhes

džiw; jemu ničo njemóžne njeje; ale hdnž dyrbi še Sauluka Paulus byč, žada šebi wón šwjatu kšutnosć; pntaj šwěru, potom ty namakaš; wón žada šebi Nathanaelomu wutrobu: jenož czi, kiz šu cžisteje wutrobny, budža Boha widzecz. Saulus je hordy a šamoprany. Tak njemóže pšched Bohom wobstacž.

2. Město Damastus widži hižo š daloka. Duž šo šynny š semi potorchnje. Jeho nahle šwětko š njebeš wobšwěczi. A wón š semi padnywšchi šlyšchi hłóš: Saule, Saule, šhto pšchesczěhaš ty mje? Tón šamy hłóš Boži, kiz w paradisu wołasche: Šadamje, hđže šy ty? jeho š mjenom woła. Ššłowo šuda: Šhto pšchesczěhaš ty mje? niz jenož na wuczownikach šy šo pšchepšchimnył, mje šameho šy ty bił; niz š kšchesczijanami maš ty cžinicž, ale š kšhryštukom šamym. A tola šynk hna dy: Šhto pšchesczěhaš ty mje? šłowo šranjeneje lubosće, kaž pohladanje Šbóžnika Šětrowu wutrobu rošeschrě, kaž bolosć maczerje nad šabludženym džěščom, na kotrež je wšcho šložila, kaž profetowe šdychowanje: Šhto šym tebi cžinił, mój ludo? Nješšym tebe š Egiptowškeje wumjedł a ty šy na kšhiz powynyl šwojeho Šbóžnika? Čžehodla šaplacželch moju lubosć š hidženjom a morjenjom? Šhto pšchesczěhaš ty mje? Pšchesczěharjo, hanjerjo, tak kšinczi pšhes jeho dušchu. Wošlwiwe kšinczi š jeho rta: „Šhto šy ty, Knježe?“ praščenje wěry. Ša šym Ješus, kotrehož ty pšchesczěhaš; duž wón mormy njeje, ale je žiwy; žadny wopacžny profeta, ale šwjaty w njebešach. Tak šym ja pšhecziwo njemu wojował; bėda mi, ja šahinu; ja šym teho Knjesa wohladał. Ale wón džě Ješus reka, Šbóžnik;

hdžež je hrěch móžny šo sczinił, tam je šo hnada hišcže wjele móžnišča scziniła; duž to druge praschenje, praschenje pošklušnosće a tola tež šlubjenje: „Anježe, dai, šhtož šebi žadaš a potom žadaj, šhtož chžeš: Šhto chžeš, šo bych cžinił? nětko žiwjeńske praschenje. Šichetož w skutkach dyrbi šo šhutnošč wobroczenja wopofašacž. Wón šo poda žyle do Anjesoweje ruki. Jako dobyčjet chžyšče do Damaskona šaczahnyčž, jako šwjafany nuts cžehnje: drugi budže tebe wopašacž a wješčž, hdžež ty njecháš. Tši dny traje pohrjebanje stareho cžłowjeka, ale tole t heli dele štupjenje pokuty pšchindže t njejušpicžu wěry: šwonkownje šlepy, ale šnutškwowny žyle roškwětleny widži Ješuša šameho. Farisejški bu žlonik, Saulus Paulus.

Nětko šo něhdy praschachu ša jeho wobrasom. Wón wotmolwi: „Stary wobras je hrošny a nowy hišcže hotowy njeje.“ Šobozny baron t Kottwitz pišasche pošledni narodny džen do šwojeho dženika: „Anježe, pomhaj, šo šo w tym lěcže škóncžnje t tebi wobrocžu!“ Šamjeń.

Boža pšchikasnja: Čžehn dale!

(Spitta.)

Šhtož, Božo, nochžyč ja,
To šy mi pšchikafowal,
Wot luboh' městasčka
Šy t druhemu mje wolal;
Ša wěm, šo Ty jo šy,
Niž šy mi kafal: dži!
Duž šym ja hotowy,
Šhtož Ty chžeš, štań šo mi.

Ša myšlach pšchi šebi:
Tu mam šwój dobry štatof,
Šow podróžnikej mi
Tež doštanje šo šwjatof;
Wšchaf tudy město mam,
Niž wušwolich šej tu,
Šow rolu wobdžělam,
Šasčž šwoje štadło chžu.

Tež špožčžil, Božo, šy
Mi šwoje žohnowanje,
Ša šym mohł pšchinješčž Čži
Tu přenje woprowanje;
Šso wješle na pučž dach,
Šso t džakom wróčžich ja,
A pšchezo doštawach
Ša próžu šchemjenja.

Wój kralo najwyšchšchi,
Niž wšchitko džeržišč, plodžišč,
Ša dowěrjam šo Čži,
Tež najmjeńšče Ty wodžišč;
Šaj, dofelž Ty šam mi
Nětk kafáš dale hičž,
Dha šy chžyl wěščže mi
To lěpšče wušwolicž.

Ša du nětk, hdžež ty chžeš
Na Tvoje šlowo lóšchtny,
Šdžež Ty wšchaf šo mnu džešč,
Tam wšchudžom šym ja štrošchtny.

Ša wěm, ja budu Čži
Šchže wulžy džakowny,
Šo džiwny krašny mi
Pucž pofašal tu šy.

Wo jene prošču pať,
To dai Ty mi šo doštacž,
Bješ teho njemžu wšchaf
Tu nihdže, nihdže wofštacž:
Dži šo mnu, hdžež ja du,
Ach, wodž a wjedž Ty mje
A wofštań mój Wóh tu
Nětk a tam na wěcžnje.

Ššchel. Š. Žitawški.

Njebudžče, dha tež wy njebudžecže šudženi.

(Luk. 6, 37.)

Šrawošlaw běšče jara nawjedžity muž a lubowasche wutrobnje wšchitko, šhtož bě prawe a dobre. Wjšče wšcheho pať dobu jemu cžeščž pola ludži jeho nabožnišče šaczucže, kotrež we wšhokej měry wobšedžesche. Šle hidžesche t žyleje dušče. Šaczrunje pať Šrawošlaw wjeke dobrych počžinkow debjesche, njebē tež wón bješ wopacžnoščžow a bludow. Najwjetscha njeprawoščž bē to, šo nješpominajo na Šbóžnikowe šlowa: „Njebudžče, dha tež wy njebudžecže šudženi“, lubowasche wšchitke cžinjenja druhich roššudžecž, a nješnajesche žaneho pšchelutowanja a žaneje miłošče pšchecžimo bludžazym bratram. Šle škutki hidžo tamasche tež ludži, škemu poddatyč, šabnyšchi tu wěroščž, šo dyrbinny cžłowjekow lubowacz, a jenož to šle, šhtož pola nich widžimny, hidžicž. Čžasto tež w šapalu pšchesmērneje horliwoščže wuprajomasche: „Šdy bych ja móž w šwěcže mēł, njebych hrěšchnikow a škóšnikow cžeržjal, ale šterje lěpje bych šwět wot nich wucžiščžil.

Šeho pšchecžel Ludomir bu t tajkim šadžerženjom Šrawošlaw jara šrudženny, ale wšchitke jeho próžowanja, šo by teho šameho wo nješchiščlušnosčži jeho cžinjenja pšchepofašal, bēchu dotal podarmo.

Šunu wuhlada Ludomir wopytajo šwojeho pšchecžela w jeho štwě stary wobras, kotryž byrnje škáženny a šakurjenny, tola hišcže wjele rjanošče mējesche, hacžrunje šo na přenje pohladnjenje šdasche, šo žaneje hódnoščže nima.

„Ššchecželo“, džesche po małym rošpomnjenju Ludomir, „njewěm kaf móžeš w šwojej štwje cžeržpjeć tajki stary, šakurjenny wobras, na kotrymž je lēdma nětkotre špodžiwne podobny widžecž. Kaf hubjenje šo wón pšchedštaja mješ tymi drubimi wobrasami mišchtršeho šeršcžowža (Šinsel). Ša bych tajku hrošnosčž ani šhwilu w šwojim domje njemēł, ale hnydom na šmjecže cžišnył.“

Tak rēcžesche Ludomir je šamyšłom, dofelž derje wjedžesche, šo jeho pšchecžel jako šnajet a lubowat rjaných wobrasom, a t temu tež šam wuštožny šnamjenjet njeby ničžo nješnicžomne cžeržjel. Běšče džē to najwjetscha radoščž Šrawošlaw, móžesche-li hdže stary wobras doštacž a jón potom ponowicž.

„Ale šhto ty rēcžišč“, praješče je šmēčhom Šrawošlaw, „hdny by ty wjedžal, kafšeho šlawneho mišchtra džēło tónle wobras je, kotryž šym halle wčžera kupil, dha njebudžišče tak šlē wo nim šudžil a njebudžišče radžil, šo dyrbi šo na šmjecže cžišnyčž. Šdyž budže tónle wobras štaroščžiwje ponowjenny, budže wěščže najrjenišča pycha mojeje štwy. Ššchindž jenož ša tydžēń, potom wohladáš.“

Wšiny šo tydžēń, a Šrawošlaw woczafowasche t nješčeržpnoščžu pšchitšhad pšchecžela, šo w duchu wješelo, šo jeho pofšosta ša jeho docžafne wuprajenje wo wobrasu. Tón pať njeradowasche

šo mjenje w nadžiji, šo směje dobru skladnosć Brawošlawje nje-pschibluschnosć jeho činjenja dopočasac.

„Šdže je tón hrosny, šacžornjenty wobras pschischol?“ praschjesche šo Ludomir, š pscheczelo šo postrowiwšchi. „Šlej, tónle je“, wotmolwi praschany, pokasujo š nutštownej radošću na rjanty wobras. „Mějach drje njemało džěla, doniž to porjedžich, šchtož běchu czaš, město a wěšće tež cžłowjeczej ruzy šchłodžile, ale ša to widžišch psched šobu mišchtrške džělo. Budžejch šnadž nětko hišchće radžicž, šo bych tónle krašny wobras na šmjecze cžišnyl?“

Ludomir pohladowasche š wažnosću a radošću na rjanty wobras, wješelo šo še šłódkej nadžiju dohycža, a potom wupraji šo š tymile šłowami: „D njebudu cži to radžicž, drohi pscheczelo! Šle komu mamy šo džakowacž, šo tónle wobras šo na šmjecze njecžišuje, ale nětko ponowjenty wutrobu a wócžto wobhladowarja šajima? Šlej, twojemu šnajerstwu, pscheczelo, a twojej horliwosći. Šdy budžišche twoje wótre wošo hódnosć tejele mólbny njespóšnało, a hdy budžišche twoja ruka šebi telko próžny njedawala š wo-cžišćenjom a ponowjenjom, a hdy budžišche twój rošom wo nim taš nješbudžil kaž mój: dha budžišche šnadž na wěčžne šahnyšo tole rjane aržhdžělo š wulkej šchłodže wumjelštwu naschjeje wótcžiny! Š hdyž“ — tu šo Ludomirowy hłóš powyšchi a w šwjatocžnosći pschibjerasche — „hdyž tež nasch njebjesči Šótž podobnje šapocžina š wobrasom, šotryž je šam we cžłowjeczej dušchi wutworil, hdyž tež tónle aržymišchtr pschi wišchēm tym, šo je tónle wobras cžasto š prochom hrěcha a še šplawom šłóšče šanješchwarnjenty a wob-šchłodženy, tola cžaka, šo by šo tón wobras wucžiščil a w pře-dawšchej rjanosći šablišchčil, dha tola...“

„Šchestań, pscheczelo!“ šawola Brawošlaw, „hižo wēm, do cžeho twoje šłowa šamerjeja. Prawje cžinišch, šo mi na taške waschnje nje-pschibluschnosć mojeho činjenja špóšnacž dasch a mje ša to šhoštasch, šo šym dotal taš njesprawny šud džeržal wo naj-rješšchim wobrasu, wo wobrasu Božim, šajkiž tola šóždy cžłowješ je, byrnje najwjetšchi hrěšchniš byl. Šabuch to, šo móže tež Šóš šwój wobras, byrnje najbóle wohrošnjenty a šakurjenty byl, š nowa wucžiščicž, ponowicž a do přjedawšcheje rjanosće pschiwjesčž, haj šo to niž jeno móže, ale tež chže. Šottal šym wuhojenty wot mojeho pschedšuda, ša cžož šo najwutrobnišcho džakuju najpřjedy Šohu, a potom tebi, mój bratišje!“

To rěcžo wobjimasche pscheczela, a potom hišchće pschida: „Niž jeno dla šwojeje wumjelškeje hódnosće budže mi tónle wobras nětko drohi, ale hišchće bóle teho dla, šo bě pschicžina polěpschenja mojeje wutroby!“

Šot teho cžaka starasche šo tež Brawošlaw, šłudžazych ludži š dobremu wobrocžecž, a džak jeho lubosći š bližšchemu radži šo jemu někotryžkuli wobras Šoži t. r. cžłowjecžu dušchu wot brudow wucžiščicž a do přjedawšcheje rjanosće nawrócžicž.

Pschi rowje šerbskeho dobročžela.

Šbóžni šu, kiž w šemškim doli
Šhudych rany šěfua,
Do nich lija wino, wolij
Šratrowskeho šmiljenja,
Š wutrobje jich nusu cžuja
Š jich brēmjo polóžuja.

Šryje tež šlin šemje cžmowy
Šopjel jich tón šachodny,
Džakny woltaš šu jich rowy
Š jich šlutf nješ šabyty,
Šjena jich šu šohnowane,
Š Šožich knihach napišane.

Derje, šotrymž wěra dawa
Šajke mozy š lubosći,
Šo je š njeby šchčezška prawa,
Š palmam w Šožej šahrodži;
Šu daj, Šožo, nam tež šhodžicž
Š twój Duch chžyl naš ju wodžicž!

* * *
Šbóžni šu, kiž wušhwaju
Šorna šmilnej' dobroty;
Šjech tež cžěla prochnu, škaju
Š šłóšnej šparnej šomorzy:
Š džaknej ruku potomni
Šo žnjow džėja ša nimi.

Ššwoje džěcžo šemja wóžna
Šžišchinko je wodžela,
Šrēmaj mērnyje, lubosć móžna!
Šorzy džak šwój woprowa
Šebi žyle Ššerbowštwu,
Šrohi šerbski wótcžinzo!

H. Z.

Šlarscha, pschirodna macž.

(Šjěšna šlawišna.)

(Šotracžowanje.)

Šjes tym bě Šóšta domach we wulkim njeměrje, a jako tónle njemēr wjazny šnjescž njemóžesche, džěšche bratrej napscheczšwo, šo by šhonila, šchto je njewjedro nacžinilo. Šako bě Šóšta dom wopušchčžila, a Šejna cžišče šama wosta, štupi šašo š mašemu wošnjeshku a hładasche šanjšłena won. Ša njewjedro wjazny njepomyšli. Šřjedy drje bě na njo myšłila, a cžecžine žalosćženje a nanowy šrudny pohlad běšchtej jej blišto šchlej, ale wona měješche dobre dowěrjenje, šo šnadž taš šš njebudže, — kaž mlodošcž wšchaf pschezo wšchitko šóžšcho wošmje a mēni, hižo radu wjedžecž. Šejna šo štrowa cžujesche, nanaj a cžecže hižo šobu pschepomšacž. Šěšč běchu jejne myšle šobka na wulkim burškim šuble, jejna wutroba wišasche na Šošakež Šitkawschu, jenicžkim šynu naj-bohatšcheho bura we wšy. Šona tež wjedžišche, šo ju wón runje taš lubowasche, kaž wona jeho; ale wonaj to hišchče tajeschtaj, šokelž šwojeho šboža hišchče wěštaj nješchšchaj. Šitkawsch bě šym bohateho šublerja a Šejna džowka šhudeho šahrodniša, a ništo drje na to njemyšlesche, šo budžetaš wobaj muž a žona, hacž wonaj šamaj. Šitkawschowy nan bě hordny muž, a pschi tym bu hišchče šhētro wot šwojeje druheje žony, Šitkawschoweje pschirod-neje macžerje, wobšnježeny, kiž bě hišchče hordžišcha hacž nan, a kiž žyly dom po šwojej šłowje wjedžesche. Ša bě dawno wot-šudžila, taš š Šitkawschom budže, šo dyrbi šebi jenicžku džowku šolanškeho wuja bracž a šo taš do druheho šubla ženicž. Šeho mloda pschirodna šotra paš dyrbesche na nanowym šuble wostacž a šebi šyna macžernej šotry, Šobusež Šřyžu bracž. Šitkawscho-woy nan, kaž tež cži drusy wobdžěleni šaršchi to wšchitko ša jara dobre špóšnachu. Šwjetšchi džěl bohattych šurow njeprašchjeju šo hdyž chžedža šwoje džěcži woženicž, ša hódnosću cžłowjelow, a kaš šo drje wutrobje hromadu namafaju, woni praschjeju šo wjele naležnišcho ša hódnosću šublow, a kaš by šamoženje š šamoženju šo namafalo, hacž runje jara hušto na pschilšadach widža, šo jeno nješbože š tajšch mandželštwow pschidžž; haj, hacž runje to šami na šebi šhonja, dha tola na to njedžiwaju. Šo rěša: Ša ša šwoju džowku žadny dwór we wšy njewēm, šotremuž mošl šbože šwojeje džowki dowěrčž, šotryž by jej šwērny wodžer byl a ša jeje wěcžne šbože šo šwēru šaral. Šaraj Šošakež tež pschi ša-ššaranju šwojeju džěščow mēnjeshchaj: „jeno šo prawje w polnym

bedžitaj, dha so wschitko druhe hižo namaka;" a njebudžitaj drje njemalo njemdriloj, bñschtaj-li Miklawšchowe myšle sñaloj.

Miklawšch běšche tule njeđzelu popođnju pola dobrých pscheczelow, hđžež bě tež Lejna s druhimi mladymi holzami pschincž chzyla. Pschi tym njewjedrje pomyšli Miklawšch prjedy na Měrczinowe, dyžli na swojeho nanowe polo; lědy bě nimo, dha hižo won bēžesche, a widžesche to wupusczenje, prjedy hač Měrczin won pschiñdže. Zyle nastrojany pschiñdže dom, a jeho starškej njemóžeschtaj jeho srudobu sapschijecž, hdyž tola bēchu jich pola zyle njewobšchodžene wostale. Miklawšch jeno pschezo na žaloscž lóbrka pola Budyches myšlesche, a budžišche wutrobnje rad pomhał. Žako so sašmērny, bēžesche, so by i Lejnu porēczał, do maleje haški, kotraž nimo Budyches dwora do polow wjedžesche. Lejna bě jeho s dwora wustupicž widžala, woczini male komorzynne wořno a poda jemu radostnje ruku. Miklawšch jej hnuty ruku tlocžesche a rjekny: „Leńka, njerudž so, ja Wam pomham.“ „Ze tak sč?“ woprascha so Lejna. „Ty jo hišcže njewěš? Haj, sč je, ale ja Wam pomham.“ S tym jej kožanu móschnicžku do ruki stłócži. „To daj naney, ja to rady dam, sawěsče!“ pschistaji hišcže, a jeho woblicžo so s wješelom rosjašni. „A Ty měniš, ja mohla te pjenjesh naney dacž?“ rjekny Lejna nastrojena. Miklawšch spodžiwany na nju pohladny. „Čžeho dla dha niz?“ „Dha dyrbjal so wón drje tola dživacž“, wotmolwi Lejna a bu woheñczetwjena. „Ně, to njeñdže; ja to nihdy nječinju.“ „Ně, derje, ja móžu jemu je šam dacž“, rjekny Miklawšch trochu mjersazy. „Haj, čžiñ to!“ rjekny Lejna troschtowajo. „Hdyž jow po sčezěžy t polu won džesch, setkasch jeho i Wórtu. A wsmi tež mój wutrobný džaf, Miklawšcho,“ čžischinto pschistaji, a poskicži jemu ruku. Miklawšch jejnu ruku s wobemaj rukomaj džeržesche: „Sa Čže njepuschczu, Leńka, to mi wěć!“ prajesche, a wobrocži so s šhwatkom wot njeje.

Leńka sbožowna ja swojim šwěrnym Miklawšchom hladašche, a do myšlow ponurjena lědy pytny, jako nan a Wórtu do jstwy stupišchtaj. Nan bě čžichi, Wórtu pač čžim sčezniwišcha. Wěstosč njesboža bě jej lóžšcho njesč, hač njewěstosč, a psches wuprajenje chzysche šebi wutrobu polóžicž. „To njesbožo je tu, Leńka! ale s tym Knjesom chzemy jo sñesč. Na Twój len pohladaj, je žaloscž. O ja wěm, sčto to rěka, hdyž druhe holzy wješele trēja a wochlujaja a swoju radoscž nad džěłom maju, a jedyn dyrbi prošny pschihladowacž.“ Leńzy so šylsy po lizomaj ronichu, ale šamu šebje troschtowajo rjekny: „Mamoj tola hišcže wot lońšcheho lenu, čžeta; nimamoj ničžo druhe čžinicž, dha s čžafom pilnje pschedžemoj a mamoj pschichodne nalēcžo nad wulkim plat-blědženjom naju wješele.“ „Haj, něsčto wschaf pschezo je, sčtož móže jeneho šwješelicž“, rjekny Wórtu, „jeno so so woczni woczinitaj. Wulke sbože je, so šmy telko bėrnow wuřadželi, duž jěmy pilnje bėrný a sčot tež. Sčto s wboheho šwěrjecža, s teho lišchaka budže, to njewěm. Wowša ani šornjatta nješyda. Ale tež to so namaka. Tola hišcže jene wješele dyrbjaju Čži šobudželicž, pschetož wono tola derje čžini, hdyž so dobrým čžłowjekam do wutroby pohladnje. Nunje jako so s pola wrócžicž chzyschmoj, pschiñdže namaj Šokafes Miklawšch napšchecžiwu a chzysche naney što tolet dacž, jako požczonku, kaž prajesche, a bě na nim widžecž, kaš rady by je wotbñł; ale Měrczin njechajšche, a mējesche tež prawo.“ „Njechajšche?“ prajesche so Lejna zyle samolena. „Aj, kaš šmēdžesche pjenjesh bracž wot teho mlodeho pachola, taš mjelcžo stareju? Pschetož teho dyrbjesche so Miklawšch wuřnacž, so taj ničžo wo tym njewěstaj. Wón pač mēnjeshche, so šu jeho nalutowane pjenjesh, a na Michala budže s polnymi lětami, tehdy dostanje šwoje zyle macžerne herbštwu, a móže s nim šapocžecž, sčtož chze. Tola Měrczin pschi tym wosta, wón s nim njecha ničžo šradžu čžinicž mēčž. Ale ruku dobremu pacholej tlocžesche, a šylsy jemu do

woczow stupichu, jako prajesche: Wóh Čže šwarnuj, Miklawšcho!“ Leńzy tež šylsy we woczku stejachu. „To mje bóle šwješeli, hač mje našche njesbožo šrudži“, rjekny na to. Wórtu na nju s boša pohladny. Lejna pač špěschnje štwu wopuschczži, šapodženu wjecžet pschihotowacž.

Měrczin dženša t jědži modlitwu nutrnisho špěwasche hač hdy prjedy; to bě jenicžke pschemējenje, kotrež bě na nim pšnacž. Šo wjecžeri wša šašo šwoju wulku bibliju do rukow, wschitzy tjo šešybachu so ša blido a Měrczin čžitasche Mat. 6, 24—34, hđžež wo šilijach na polu a wo ptacžkach pod njebješami šteji, a hđžež rěka: „Šytajcže pač najprjedy Bože kraleštwu, a jeho prawdosč; dha budže mam to wschitko pschidate.“ Wórtu a Lejna nutrnje pschipošluchowajšchej, a jako so lehnycž džěchu, dyrbjachu šebi wschitzy wuřnacž, so žanu taš psche wulku štyšnosč njesacžuja; haj krute, wješele dowěrjenje bě jich wutroby napjelnilo. „Wono budže šepje hač šebi myšlimy“, rjekny Měrczin s jašnym pohladom, „špomātej na mnje, so šym to prajil.“

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Knjes žyrkwinski wucžer Šeřk w Malešchezach je so jeno-hlóbñnje ja žyrkwinskeho wucžerja w Bulezach wuřwolil na město šantora Šatnika, kotryž 1. oktobra na wotpocžink dže. Knjes Šeřk so s tym do šwojeje narodneje wořady pschegydli. Knjes šantor Šatnik chze šwój wotpocžink w Budyschiny wužicž. Duž so žyrkwinske wucžerške město w Malešchezach wupróšni, hđžež je knjes Šeřk dolhe lěta se žohnowanjom škutlowal.

— Nowy bamž je so wutoru wuřwolil pschi šednym wot-hložowanju. Ša bamža je so wuřwolil šardinal Šarto, dotal we Benedigu. Wón so narodži 2. junija 1835, je po tajšim 68 lět šary. Wón je rodženy s šhudeje ratařškeje šwójby s Reese. Šdyž so jeho prajšachu, hač to wuřwolenje pschiwosmje, wotmolwi wón: „Tajšeho wyškeho šastojštwu ja hódny nješym; ale hdyž je so Bohu špodobalo, hložy šwojeho kollegija na mnje wobrocžicž, so jeho woli podam, jeho pomozny so dowěrjo.“ Wón so mjenuje „Pius X.“

— Najšaršcha žona našcheho wótzneho kraja, macž wucžerja Šefarja w Binnebergu a kotraž je nětko w Šošlarje žywa, šwjecži 8. augusta šwój 108. narodny džen.

Rospominanju.

Šolna róža njemóže šamknjena wostacž; wona so wotewrja a šwoju wón daloko wokoło wupšchecžera.

Čžischcži čže čžežke čžetpjenje, pohladaj do rěki; wona je twoje šnamjo.

Mježórli so najjašnischa študžen hušto s čžěmneho šamje-nišcžca?

Dališche dobrowólne dary ja wbohe armeniške šyroty.

Psches knjesa šararja Šubizu s Buleczanškeje wořady:
Šch. w W. . . . . 6 hr.
W mjenje wobohich šyrotow wutrobný džaf

Gólcž, redaktor.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchowných, ale tež we wschěch pschedawarñjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyschiny dostacž. Na šchtwórcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe čžišla so ša 4 np. pschedawaju.